

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.319/2013/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év szeptember hó 24. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A hűtlen kezelés büntette miatt **vádolt** ellen indult büntetőügyben a **Fővárosi Törvényszék** 2013. év június hó 12. napján kelt **4.B.571/2010/83.** számú ítéletét annyiban **változtatja meg**, hogy XY magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja, a polgári eljárási illeték viselésére kötelezését mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében vádlottat az ellene hűtlen kezelés büntette [1978. évi IV. törvény 319. § (1) és (3) bekezdés c.) pont] miatt emelt vád alól felmentette. XY. pótmagánvádló, mint magánfél által előterjesztett 237.500.000.- forint polgári jogi igényt elutasította, egyben kötelezte a pótmagánvádlót, hogy külön felhívásra az államnak fizessen meg 900.000.- forint eljárási illetéket, valamint 15.240.- forint bűnügyi költséget.

Az ítélet ellen XY. pótmagánvádló jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, bűnösség megállapítása érdekében.

A **pótmagánvádló a fellebbezés írásbeli indokolásában** kifejtette, hogy a bizonyítási eljárás alapján egyértelműen megállapítható, hogy a vádlott tisztában volt azzal, hogy az A. Hungary Kft. valóságos és tényleges tulajdonosa XY. és Z. voltak, akik tulajdonosi jogait a külföldi cégek képviselésével megbízott Q. látta el. Tudott arról is, hogy a cég működésével kapcsolatos, nagyobb horderejű döntések meghozatalában nemcsak Z.-nek van szerepe, hanem a pótmagánvádlónak is, ezért az ő hozzájárulását is kellett volna kérnie a cég egyetlen vagyonát képező, nagy értékű ingatlan értékesítéséhez, nem lett volna elegendő a kézbesítési megbízott értesítése. E körben utalt arra, hogy a vádlott tisztában volt azzal is, hogy a tulajdonosok között konfliktusok voltak, így az érdekellentétekre figyelemmel akkor járt volna el kellő gondossággal, ha a döntésbe a pótmagánvádlót is bevonja. Magatartásával szándékosan megszegte az idegen vagyon kezelésével kapcsolatos kötelezettségeit és a pótmagánvádlónak tételesen kimutatható vagyoni hátrányt okozott.

Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg azt is, hogy az ingatlan bérleti jogának felmondásával a cég egyetlen bevételi forrása megszűnt, ezért kényszerhelyzetbe került a bank felé fennálló tartozása miatt, azonban azt nem vizsgálta, hogy a pénzügyi intézet egyáltalán nem jelezte a kölcsönszerződés felmondását a cég felé, különösebb elmaradás sem állt fenn, így nem volt semmiféle olyan kényszerítő körülmény, mely az ingatlan mélyen áron aluli eladását indokolta volna. Ezen túl nem vizsgálta azt sem, hogy ezen okból a cég fizetéseképtelenné vált-e.

A pótmagánvádló - saját nyilatkozata szerint - rendelkezett olyan anyagi erőforrással, mely lehetővé tette volna a cég tartozásainak kifizetését. A Gt. 22. § (4) bekezdés értelmében az ügyvezető nem utasítható a tag által, azonban jelen esetben megállapítható, hogy a vádlott kizárólag Z. utasításait követte, amikor a másik tulajdonos értesítése és hozzájárulása nélkül értékesítette az ingatlant, mielőtt meggyőződött volna arról, hogy a pótmagánvádló bevonásával lett volna-e lehetőség a társaság további működésére.

Az ítélet indokolása tartalmazza, hogy a gazdasági társaság vezető tisztségviselője akár gazdasági kockázatot magában hordozó döntést is hozhat, amennyiben az a társaság vagyoni helyzetét tekintve kedvezőbb helyzetet eredményezne, azonban a vádlotti magatartás épp azt eredményezte, hogy a társaság az egyetlen vagyontárgyától szabadult meg, ezzel pedig további működése lehetetlenné és céltalanná vált.

Hivatkozott továbbá arra, hogy az elsőfokú bíróság által a bizonyítékok köréből indokolatlanul kizárt letéti szerződés valójában döntő jelentőségű, ugyanis ez tartalmazza a P. vallomásaiban is szereplő 313 millió forint összeg megjelölését, ami azt támasztja alá, hogy az ingatlant - ahogy azt a pótmagánvádló állította - ténylegesen 600 millió forintért értékesítették. A vádlott a letéti szerződés aláírásával elismerte azt a tényt, hogy az ingatlan eladására nem az adás-vételi szerződésben megjelölt vételár, hanem valójában 600 millió forint ellenében került sor. A bíróság által beszerzett banki dokumentáció a letéti szerződésben hivatkozott 313 millió forint létezését és mozgását teljes körűen alátámasztja, mely összeggel Q. rendelkezett, komoly vagyoni hátrányt okozva a pótmagánvádlónak.

Az ingatlan értékéről több szakértői vélemény is készült, azonban az okozott vagyoni hátrányra nem ezekből lehet következtetni, hanem abból, hogy a vádlott a letéti szerződést aláírva tudott arról, hogy az ingatlan jelentősen magasabb összegért került értékesítésre, a tényleges és valóságos vételár a cég könyvelésében azonban sohasem jelentkezett, ezzel pedig a vádlott 313 millió forint eltűnéséhez járult hozzá, melyből a pótmagánvádló nem részesedett.

Mindezekre tekintettel indítványozta a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítását, ennek hiányában az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását.

A védő a fellebbezésre tett írásbeli észrevételében előadta, hogy a képviseleti megbízással a pótmagánvádló nyilvánvalóvá tette, hogy a külföldi cégek képviseletében nem kíván részt venni, ezért a vádlottnak tőle semmilyen hozzájárulást nem kellett kérnie. Az offshore konstrukció anonimitásának

igénybevételel és a képviseleti jog átadásával a pótmagánvádló önmagát rekesztette ki a hivatalos érdekeltnek tekintendők köréből.

Az elsőfokú bíróság által megállapított gazdasági kényszerhelyzet fennállása bizonyítást nyert, másrészt az sem elhanyagolható, hogy az önkormányzati szabályozás változásával az ingatlan elértéktelenedett. Az viszont semmilyen módon nem nyert bizonyítást, hogy a pótmagánvádló bármilyen módon a vádlott tudomására hozta a rendelkezésére álló anyagi lehetőségeket, illetve tájékoztatást adott volna elképzeléseiről.

A vádlott az ügyvezetői feladatait a tőle elvárható gondossággal látta el, nem szegte meg a vagyon kezelésére vonatkozó kötelezettségeit. Bizonyítatlan fikció a pótmagánvádló állítása, hogy a vádlott szándékosan nem értesítette őt az ingatlan eladásáról, mint ahogy P. tanú által előadott verzió is, amit az egyéb bizonyítékok tételesen cáfoltak.

A letéti szerződés keletkezésének pontos körülményeit nem sikerült az eljárás során tisztázni, P. olyan ellentmondásos vallomást tett, mely az okirat hitelességét is megkérdőjelezte, így azt a bíróság kénytelen volt a bizonyítékok köréből kizárni.

Az elsőfokú bíróság előtt lefolytatott bizonyítás eredményeként egyértelműen megállapítást nyert, hogy a pótmagánvádló a tulajdonostársával történt megegyezés alapján a kecskeméti érdekeltségeket felügyelte, nem kívánt részt venni a budapesti ügyek intézésében.

Fentiekre tekintettel a pótmagánvádló fellebbezésének elutasítását és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen a pótmagánvádló jogi képviselője az írásbeli átiratukban foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta.

A **védő** a fellebbezésre tett írásbeli észrevételében kifejtetteken változtatni nem kívánt, azt annyiban egészítette ki, hogy megállapítást nyert, hogy a pótmagánvádlónak az igazi problémája az üzlettársával van, ennek az eljárásnak az volt a célja, hogy olyan információkat szerezzen be, amely alapul szolgálhat Z.-vel szembeni igényérvényesítéshez. A 313 millió forinthez, amiről Q. rendelkezett, a védencének nincs köze, mivel a számla felett, ahová a pénz érkezett, rendelkezési joga nem volt.

A **vádlott** személyi körülményeire nyilatkozott, érdemi felszólalásában tagadta bűnösségét, az ítélet helybenhagyását kérte.

A bejelentett fellebbezés az alábbi eredményre vezetett.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

A felülbírálat eredményeként az ítélőtábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, az eljárási szabályokat betartva, kellő alapossággal és

körültekintéssel folytatta le. Kihallgatta mindazokat a tanúkat, akik vallomása releváns információt tartalmazott, a tanúk kihallgatása előtt a szükséges figyelmeztetések elhangzottak. A bíróság beszerezte és tárgyalás anyagává tette mindazokat az okiratokat, melyek a tényállás megállapítása szempontjából jelentőséggel bírtak. Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek maradéktalanul eleget tett.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadályja nem merült fel. Ennek során a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulata alapján részben megalapozatlan, mert vádlott személyi körülményei körében megállapított tények, valamint a tényállás kisebb mértékben hiányos.

A megalapozatlanságot az ítéletábra a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma alapján történt kiegészítéssel orvosolta.

A vádlott nő családi állapotú, kiskorú gyermek eltartásáról nem gondoskodik. Jelenleg munka- és jövedelem nélküli, családtagjai tartják el. Felesége pénzügyi előadóként dolgozik, havi jövedelme 180.000.- forint. Vagyona egy családi ház fele és egy 10 éves Volkswagen Bora személygépkocsi. Büntetlen előéletű.

A tényállást a 7. oldal harmadik bekezdésben kiegészíti azzal, hogy „A társasági szerződés V/2. pontja szerint a taggyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozik:

- a) a számviteli törvény szerinti beszámoló jóváhagyása, illetve az adózott eredmény felhasználására vonatkozó döntés;
- b) pótbefizetés elrendelése és visszatérítése;
- c) osztalékfelosztás elhatározása;
- d) üzletrész felosztásához való hozzájárulás és az üzletrész bevonásának elrendelése;
- e) a tag kizárásának kezdeményezéséről való határozat;
- f) a magához vont üzletrész tagok általi megvásárlásának elhatározása
- g) a taggyűlés határozata elleni bírósági vizsgálat esetének kivételével az ügyvezető megválasztása, visszahívása és díjazásának megállapítása, valamint ha az ügyvezető a társasággal munkaviszonyban is áll, a munkáltatói jogok gyakorlása;
- h) olyan szerződés megkötésének jóváhagyása, amelyet a társaság saját tagjával, ügyvezetőjével vagy azok közeli hozzátartozójával köt;
- i) az alapításért felelős tagok, az ügyvezető ellen kártérítési igények érvényesítése;
- j) a társaság jogutód nélküli megszűnésének, átalakulásának elhatározása;
- k) a társasági szerződés módosítása;
- l) mindazon ügyek, amelyeket törvény vagy a társasági szerződés a taggyűlés kizárólagos hatáskörébe utal."

A tényállást a 7. oldal harmadik bekezdésben kiegészíti azzal, hogy „A társasági szerződés VII/6., 9-10. és 12. pontjai szerint:

A vezető tisztségviselők az ilyen tisztséget betöltő személyektől elvárható fokozott gondossággal, a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek eljárni.

Az ügyvezető főbb kötelességei:

- a taggyűlés előkészítése
- a taggyűlésre vonatkozó javaslatok előkészítése
- az éves terv előirányzatának elkészítése és előterjesztése
- a mérleg, eredményfelosztás elkészítése és előterjesztése
- üzleti könyvek szabályszerű vezetése
- tagokról és üzletrészeikről jegyzéket, tagjegyzéket vezet
- a határozatok könyvét kezeli
- a cégbíróság felé intézkedik a törvényben megjelölt esetekben
- intézkedik a taggyűlés által meghozott határozatok végrehajtásáról, biztosítja a gazdálkodás és működés feltételeit, annak törvényes kellékeit,
- gondoskodik a társasági vagyon kezeléséről, védelméről, a társasági él szerinti felhasználásáról, gyarapításáról,
- minden olyan ügyben eljár, amelyet a taggyűlés számára kijelöl.

Az ügyvezető köteles a tagok kérésére a társaság ügyeiről felvilágosítást adni, a társaság üzleti könyveibe és iratiba való betekintést lehetővé tenni.

Az ügyvezető a taggyűlés hozzájárulása nélkül

- a társaság tevékenységi körébe eső üzletszerű gazdasági tevékenységet saját nevében nem folytathat
- nem lehet korlátlanul felelős tagja a társasághoz hasonló tevékenységet végző más gazdasági társaságnak
- nem lehet vezető tisztségviselő társasághoz hasonló tevékenységet végző más társaságban."

A tényállásba az ítélet 7. oldal harmadik bekezdés után átemeli az indokolásból az ítélet 22. oldalán a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény 22. §, 30. § és 149-150. § idézett rendelkezéseit, illetve kiegészíti azzal, hogy a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény 27. § (2) bekezdés akként rendelkezik, hogy a vezető tisztségviselők kötelesek a tagok kérésére a társaság ügyeiről felvilágosítást adni, a társaság üzleti könyveibe és iratiba való betekintést lehetővé tenni.

A tényállást az ítélet 8. oldal hatodik bekezdésében kiegészíti azzal, hogy Q. a levelet 2007. február 01. napján személyesen át is vette.

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az ítélet kimerítő részletességgel tartalmazza a bizonyítékok számbavételét. A bíróság ismertette a vádlott védekezését, illetve a kihallgatott tanúk nyilatkozatait, kiemelve azok releváns részeit.

A beszerzett bizonyítékokat Be. 78. § (3) bekezdés szerinti törvényi rendelkezésnek megfelelően az ítélet 18-21. oldalán mérlegelte és határozatában számot is adott arról, hogy mely bizonyítékoknak adott hitelt és ezt a döntését mire alapozta. Részletesen kifejtette álláspontját, hogy a vádirati tényállás egyes elemei miért nem állapíthatók meg, illetve a vádlott vallomását milyen bizonyítékok támasztották alá. Az elsőfokú bíróság indokolása a perrendi szabályoknak megfelelő, mérlegelő tevékenységekor a hétköznapi gondolkodással ellentétes következtetést nem tett.

Az okirati bizonyítékok alapján egyértelműen rögzíthető volt a társaság alapítása, átalakulása, illetve az, hogy az ügyvezető igazgatói tisztséget ki töltötte be. E körben az ítéleti tényállás kisebb részben szorult kiegészítésre a nyomozati iratokban található, 2006. május 10. napján kelt társasági szerződés releváns adataival. A tényállásnak a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény megfelelő részeivel történő kiegészítését az elsőfokú ítélet tényállása és jogi indokolása közötti összhang megteremtése indokolta.

A rendelkezésre álló és az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékokkal összhangban állapította meg a törvényszék a tényállásban, hogy a Kistrókus 2000. Kft., majd a Jövő Háza Központ Kht. bérleti jogának felmondásával a cég egyetlen bevételi forrása megszűnt, 2007. januárban a bankszámlaegyenlege pár ezer forint volt. Közben az önkormányzati rendelettel módosított beépíthetőség változása folytán az ingatlan értéke jelentősen csökkent, két egymástól független cég - a Perfekting Kft. és az AAM Kft. - közel azonos, 187 millió forint értéket határozott meg. E körben az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott T. által adott véleménnyel, azonban azt számítási módszerei, kompetenciájának hiánya és személyes érdekeltsége miatt helyesen elvetette.

A CIB Bank felé jelentős összegű kölcsöntartozás állt fenn és a bérleti jogból származó, egyedüli bevétel megszűnésével az ingatlan eladásához vezető kényszerhelyzet bekövetkezett. Z. tanú vallomása szerint e tényről a pótmagánvádló is tudomással bírt, ennek ellenére nincs adat arra, hogy a vádlottat tájékoztatta volna arról az anyagi erőforrásról, amire a fellebbezésében is hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság a logika szabályainak megfelelő mérlegeléssel vetette el P. tanú vallomását, hiszen lényeges tények tekintetében önmagával is ellentmondásba keveredő tanú állításait több tanú cáfolta, így nem nyert bizonyítást a

pótmagánvádló hivatkozása, miszerint az ingatlant ténylegesen 600 millió forintért értékesítették. Önmagában a letéti papírból - amit egyébként az elsőfokú bíróság nem fogadott el - sem lehet e következtetésre jutni, hiszen a könyvelési adatok és tanúvallomások nem támasztották alá, hogy az ingatlan vételára magasabb lett volna.

A pótmagánvádló fellebbezése - új bizonyíték hiányában - részben az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének a kritikája, mely a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését célozta, az irányadó perrendi szabályok szerint azonban - a megalapozott tényálláshoz kötöttség és az indokolási kötelezettség teljesítése folytán - ez a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

A hűtlen kezelést az követi el, akit idegen vagyon kezelésével bíztak meg, és az ebből folyó köteletségének megszegésével vagyoni hátrányt okoz.

A vádiratban leírt eseményeket vizsgálva azt lehet megállapítani, hogy a hűtlen kezelés bűncselekménye megvalósulása szempontjából két elkövetési magatartás került leírásra, ezek egymástól sem különíthetők el élesen: az egyik, hogy az ingatlan eladásakor nem volt kényszerhelyzet, az értékesítés indokolatlan volt; másrészt hogy az ingatlan jelentősen áron alul került értékesítésre.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a 22-24. oldalon részletesen foglalkozott a hűtlen kezelés szándékos elkövetésének jogi értékelésével.

E körben helyesen fejtette ki, hogy a vádlott számára az A. Kft. tulajdonában lévő ingatlan idegen vagyonnak minősül, mely tekintetben őt vagyonkezelői köteletség terhelte, hiszen a társaság ügyvezető igazgatója volt.

A gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény 22. § (3) bekezdés értelmében a vezető tisztségviselő feladatát önállóan látja el. E minőségében csak a jogszabályoknak, a társasági szerződésnek, valamint a társaság legfőbb szerve határozatainak van alávetve.

A gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény 27. § (2) bekezdés idézett rendelkezése szerint a vezető tisztségviselők kötelesek a tagok kérésére a társaság ügyeiről felvilágosítást adni, a társaság üzleti könyveibe és irataiba való betekintést lehetővé tenni, de olyan kötelezettséget nem ír elő, hogy kérés nélkül is kötelesek lennének a tagokat tájékoztatni, illetve offshore cég esetében a valós tulajdonosokat informálni.

Fenti szabályozástól eltérő rendelkezést a cég társasági szerződése sem tartalmaz, így megállapítható, hogy a vádlott, mint az A. Kft. ügyvezető igazgatója önálló döntési joggal rendelkezett.

Sem a jogszabály, sem a társasági szerződés nem tartalmaz olyan kikötést, miszerint az ügyvezető igazgató köteles lett volna az offshore cégek valódi

tulajdonosaitól beleegyező nyilatkozatot kérni a társasági vagyonnal történő rendelkezés esetén. A társasági szerződés a törvény szövegével egyezően rögzíti azt is, hogy a vádlott kizárólag a társaság tagjának kérésére köteles felvilágosítást adni, e kötelezettségének egyébként a vádlott elektronikus levél útján eleget is tett a pótmagánvádló felé.

A vádlott az ingatlan eladását megelőzően írásban tájékoztatta Q. ügyvédet, aki a tulajdonosok képviselője és hivatalosan eljárhat érdekükben, tőle nem kapott olyan tájékoztatást, mely az eladással kapcsolatban kifogást támasztott volna. Annak vizsgálata, hogy a képviseleti joggal megbízott ügyvéd a tulajdonosokat tájékoztatta-e, ha nem, miért nem, a vádlotti felelősségen túlmutat.

A társasági szerződés sem tartalmaz olyan kikötést, hogy a társaság vagyonáról kizárólag a taggyűlés jogosult dönten.

Mindezek alapján megállapítható, hogy a pótmagánvádló fellebbezésének azon része, miszerint a hozzájárulása nélkül az eladás szándékos kötelességszegésnek minősül, nem helytálló.

A gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény 30. § (2) bekezdés szerint a vezető tisztségviselők a gazdasági társaság ügyvezetését az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal - és ha e törvény kivételt nem tesz - , a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni.

A társasági szerződés is lényegében ezt tartalmazza, a gazdálkodás körében egyéb elvárást az ügyvezető igazgatóval szemben nem fogalmaz meg.

A kötelességszegés és az elvárható gondosság vizsgálata körében el nem mellőzhető jelentőséggel bír, hogy az ingatlan értékesítésére csak végső megoldásként került sor. Ugyanis azt megelőzően a vádlott megpróbálta ismételt bérbeadni az ingatlant, tárgyalásokat folytatott a Kincstári Vagyoni Igazgatósággal, csere-előszerződést kötött - melynek teljesítésére a Kincstári Vagyoni Igazgatóság általa előre nem látható és elháríthatatlan ok következtében beállott körülmény miatt nem volt képes -, végül kártalanítási eljárást is kezdeményezett.

Az adás-vételi szerződés megkötése előtt szakvéleményt szerzett be az ingatlan értékének megállapítása céljából, semmilyen adat nem merült fel, amely alapján a vádlottnak kételkednie kellett volna az abban megállapított összeg helyességét illetően figyelemmel arra, hogy a Kincstári Vagyoni Igazgatóság által felkért másik szakértői is hasonló összeget állapított meg.

Mindezek alapján megállapítható, hogy a rendes gazdálkodás szerint és a megengedett kockázatvállalás keretein belül döntött az eladás mellett, az értékesítés nem volt indokolatlan, illetve az adásvételi szerződésben meghatározott ár is megfelelt a beszerzett véleményeknek, az nem tekinthető indokolatlanul alacsonynak.

A pótmagánvádló fellebbezése kapcsán szükséges utalni az elsőfokú bíróság által már az ítélet 26. oldal második bekezdésében hivatkozott vádhoz kötöttség alapelvére.

A Be. 236. § szerint a pótmagánvádló a bírósági eljárásban az ügyész jogait gyakorolja, a Be. 233. § (1) bekezdés értelmében ahol az eljárási törvény vádiratot említ, ott a pótmagánvádló bíróság által elfogadott vádindítványát is érteni kell.

A Be. 2. § a bírósági eljárás alapja tekintetében az alábbi, a pótmagánvádló által benyújtott vádindítványra is érvényes rendelkezéseket tartalmazza:

- (1) A bíróság az ítékezés során törvényes vád alapján jár el.
- (2) Törvényes a vád, ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi.
- (3) A bíróság csak annak a személynek a büntetőjogi felelősségéről dönthet, aki ellen vádat emeltek, és csak olyan cselekmény miatt, amelyet a vád tartalmaz.
- (4) A bíróság köteles a vádat kimeríteni, a vádon túl nem terjeszkedhet, de nincs kötve a vádlónak a vád tárgyává tett cselekmény Btk. szerinti minősítésére, a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó indítványához.

A vádindítvány a bíróságot két irányban köti: csak a megvádolt személy büntetőjogi felelősségéről és csak a vádindítványban megjelölt cselekményről lehet dönteni. A bíróság kötve van a vádindítvány tartalmához mind a személy, mind pedig a tényállás tekintetében. A vádindítvány tartalmát pedig azok a tények alkotják, amelyeket a pótmagánvádló, mint megtörtént eseményt előad, a Be. 343. § (6) bekezdés alapján a pótmagánvádló a vádat nem terjesztheti ki.

A fellebbezés azon hivatkozása, miszerint a bizonyítékok arra utalnak, hogy az ingatlant ténylegesen 600 millió forintért értékesítették, mely összegből 313 millió forinttal **Q.** rendelkezett, ebből a pótmagánvádló nem részesedett, így a vádlott 313 millió forint eltűnéséhez járult hozzá, nem képezte a vád tárgyát. Másrészt szükséges kiemelni, hogy a bankszámla felett, ahova a 313 millió forint érkezett, a vádlottnak nem volt rendelkezési jogosultsága, így e pénzüsszeg sorsát illetően büntetőjogi felelősség nem terheli. Ehhez kapcsolódóan **Z.** és **Q.** magatartása, ennek jogi megítélése jelen eljárás tárgyát nem képezheti, a vádon túlterjeszkedve a bíróság vizsgálatot nem folytathat.

Erre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a tekintetben, hogy tényállási elemek hiányában vádlott cselekménye nem meríti ki a hűtlen kezelés törvényi tényállását, ezért a felmentő rendelkezés helytálló, e döntéssel az ítélet tábla is egyetértett.

Az elsőfokú bíróság a járulékos kérdések körében a polgári jogi igény elbírálásakor nem a törvénynek megfelelően rendelkezett. A Be. 335. § (1) bekezdés szerint a vádlott felmentése esetén a bíróság a polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja. Az elsőfokú bíróság által felhívott eseti bírósági döntések az

1973. évi I. törvény 215. § rendelkezéséhez adtak támpontot, az 1998. évi XIX. törvény azonban e körben eltérő szabályozást vezetett be. Ezért az ítéletet e részében a másodfokú bíróság megváltoztatta, XY. magánfél polgári jogi igényének elutasítása helyett annak érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. Mindennek folyamánként - az igény érdemi elbírálásának hiányában - a polgári eljárási illeték viselésére kötelezést is mellőzte.

Fenti indokokra figyelemmel - a Be. 361. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, egyéb rendelkezéseit pedig a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2014. év szeptember hó 24. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
előadó bíró

Dr. Sebe Mária s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2013. év június hó 12. napján kelt 4.B.571/2010/83. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.255/2013/7. számú végzésével **2014. év szeptember hó 24. napján jogerős és végrehajtható.**

Budapest, 2014. év szeptember hó 24. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

*Kiadmány hitelül:
tiszttviselő*